

Cultura i Espectacles

Llàtzer Moix analitza l'arquitectura anunci

IGNASI ARAGAY

La inauguració del Guggenheim de Bilbao, de Frank O. Gehry, el 1997, va donar el tret de sortida. Va ser un èxit contra pronòstic que va generar imitadors arreu, la majoria amb menys fortuna i sobretot menys sentit. La fórmula: una firma i una icona per atreure turistes, mirades, inversions, prestigi. És l'arquitectura anunci.

El periodista Llàtzer Moix analitza a *Arquitectura milagrosa* (Anagrama) un fenomen polític-urbanístic que ha convertit l'Estat en paradís de l'*star system*, "un país on alcaldes i presidents de comunitats autònomes han volgut, com si fossin prínceps, tenir el seu arquitecte de cambra". Més d'un s'hi ha agafat els dits.

En el seu recorregut per Espanya, l'autor no ha estalviat ironia ni càrregues de profunditat. Faraonisme, incontinença pressupostària, deliris de grandesa i forma, manca de rigor intel·lectual i ètic, concursos a dit, inexistència d'estudis previs sobre els usos futurs i honoraris milionaris són algunes de les plagues que revela aquesta panoràmica d'una dècada presumptament miraculosa que ha acabat amb fiascos o excessos sonats com els de la Ciutat de la Cultura de Peter Eisman a Santiago de Compostel·la -encara no s'ha acabat cap dels sis edificis programats i ara es parla del 2021 com a data final- i la Ciutat de les Arts de Santiago Calatrava a València -es va triplicar el cost inicial i genera un dèficit anual de 100 milions d'euros.

La megalomania d'una Madrid entestada a tenir la torre més alta i les millors firmes, les presses de Saragossa per fer el pont de Zaha Hadid amb un cost desorbitat, l'efecte dòmino dels millors cellers per disposar d'un edifici aparador són altres punts on fixa la seva mirada l'autor.

De Catalunya, els exemples triats són tres: Barcelona -la Torre Agbar de Nouvel, l'edifici Fòrum de Herzog i De Meuron, i el projecte d'ampliació del Barça de Foster-, l'Hospitalet de Llobregat -el crac immobiliari no va enxampar la Gran Via pels pèls- i el cas singular de Palafròlles, on un alcalde entusiasta, Valenti Agustí, ha aconseguit, amb molta simpatia i pocs diners, tenir edificis d'Arata Isozaki i Enric Miralles. I encara hi ha el cas d'Andorra, on un govern va cridar Gehry i el següent, sense un euro, l'ha acabat fent fora.

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 32. Dimecres, 31 de març del 2010

Paraules clau: Llàtzer, Moix, Arquitectura

Recomana
Enviar
✕

El teu nom

Email del teu amic

Comentari